

Dovolená na Pik Korženěvské

Už před návratem z loňského výstupu na Chan Tengri (6.995 m) jsme v základním táboře při čekání na zpáteční let začali přemýšlet, kam pojedeme příště. V hledáčku jsme měli Tádžikistán, centrální Pamír.

Konkrétně jsme se chtěli pokusit o výstupy na dvě sedmitisícovky, na Pik Korženěvské (7.105 m) a Pik Ismaila Somonihovo (7.495 m, dříve Pik Komunisma). Pik Korženěvské je třetím nejvyšším vrcholem Tádžikistánu a nachází se asi třináct kilometrů severně od Pik Somoni, nejvyšší hory Tádžikistánu.

Náš výlet začal stejně jako každá naše expedice několikaměsíčním plánováním

a sháněním letenek a permitů. Letenky do Dušanbe jsme nakonec koupili u Air Rossiya, což se posléze ukázalo jako malá chyba, protože jsme pak za nadváhu museli zaplatit téměř deset tisíc korun. Permity jsme si objednali přes českou cestovní kancelář Pamír 7000 u tádžické agentury Pamir Peaks. Zakoupili jsme velký balíček, který obsahuje nejen let helikoptérou, ale i pronájem stanu a veškeré jídlo v základním táboře. Prostě jsme si chystali báječnou dovolenou...

Ale k věci – vyrazili jsme z vídeňského letiště 25. 7. 2013 a mířili jsme přes Petrohrad do hlavního města Tádžikistánu, Dušanbe, kde na nás čekal člověk z agentury a odvezl nás do hotelu. Zde jsme strávili

dvě noci a pak jeli do hor, konkrétně do města Džergatol, kde se nacházel heliport. Odtamtud jsme vyrazili do našeho budoucího domova, základního tábora Moskva (4.300 m).

Do Džergatolu jsme přijeli večer, ale řidič nám opakovaně sliboval, že ještě ten den odletíme do base campu. To se bohužel nestalo, a tak jsme po několika hodinách zmateného čekání šli spát do místní budovy, kde se potkáváme s devatenáctičlennou partou Čechů v čele s Michalem Kleslem z Pamíru 7000 a dvěma kluky z Prahy, kteří se stejně jako my chtěli pokusit nejen o Koržu, ale i o Komunistu.

Všichni zde tráví již druhý den a my následující den zjišťujeme proč. Na heli-

30. narozenin. Fredrik se zalekl lehkého sněžení a po první noci odchází za lepším počasím i aklimatizací zpět do základního tábora. Akim ve spodním C1 čeká na Pavla, který i se silnými střevními potížemi přichází do C1 dva dny po něm. Jenom cestou z base campu do C1 měl čtrnáct neplánovaných pauz zaviněných střevními problémy. Na asi osmsetmetrové převýšení to nebyl špatný výkon. Ale hned druhý den se jeho stav zlepšil natolik, že bylo možné vyrazit do horního tábora C1. Problémy byly způsobeny kvalitou vody a jídla v base campu a po

kameny. Cesta vede podél potoka v levé části ledovce (při pohledu z C1) a při našem prvním průstupu nebyla nijak značena. V cestě je pouze jedno místo s fixním lanem dlouhým asi deset metrů, a to až v horní části. Jinak se šlo bez jištění, poměrně nestabilním terénem, kde tu a tam spadl kámen. Horní tábor C1 je velký plac se spoustou místa pro stany a občas nevábnou vůni způsobenou množstvím exkrementů v okolí.

Hned další den se zde setkáváme s Fredrikem a společně stoupáme do C2 ve výšce 5.800 m, tábor se nachází pod

port jsme došli podle instrukcí agentury v pět ráno a čekáme a čekáme. A to celý den až zase do tmy, kdy nám je opět řečeno, že dneska neodletíme. Odlet se povedl až třetí den. Do základního tábora Moskvina přilétáme po zhruba půl hodině letu a hned se snažíme ubytovat. Místní vedoucí tábora nám nabízí stan, který bych si nevzal ani na sjíždění Vltavy, a tak po chvílce dohadování dostáváme pěkný stan vedle Fredrika, Švéda, se kterým jsme se loni potkali v Kyrgyzstánu na Chan Tengri a který je letos již součástí naší tříčlenné skupiny a naším dobrým kamarádem.

V base campu Akim vydržel pouze dva dny a hned vyrazil s Fredrikem na Koržu, Pavel bohužel musel kvůli střevním potížím start odložit.

Cesta do C1 vede po kamenité pěšině a suti a nejtěžší místo spočívá v tom, že je nutné proběhnout pod čelem vysokého ledovce, ze kterého každou chvilku padají větší či menší kameny. Přesto jde, hlavně kvůli téměř nulové aklimatizaci, o vyčerpávající výstup. Do spodního kempu C1 (5.100 m) tedy přichází jen Fredrik a Akim, a to v den Akimových

konzumaci stravy koupené v Čechách téměř okamžitě odezněly.

Cesta mezi dolním a horním C1 je asi z celé cesty na vrchol technicky nejtěžší. Je tu potřeba překonat ledovec posetý

velikým skalním převisem. Jdeme po cestě vyšlapané ve sněhu a prudší místo ve výšce asi 5.600 m je pěkně vyfixované lany, a tak není problém se pomocí jumaru dostat nahoru.

V táboře C2 je místo tak na sedm stanů, a proto máme strach, zda se sem vůbec vejdem a jestli nebudeme muset opět sestoupit. Naštěstí je tu jedno místo volné, tak můžeme zůstat. Kromě našeho je tady dalších pět stanů, které pravděpo-

dobně slouží pouze pro aklimatizaci klientů s vůdci a nyní jsou prázdné. Jsme tu tedy úplně sami.

Další den nás čeká cesta do spodního tábora C3. Vede mírným sněhovým svahem a končí v sedle ve výšce 6.100 m,

kde je pár míst na stan. Stavíme ten náš a Fredrik, který s námi v něm již bydlí, zde některé věci nechává zakopané ve sněhu.

Ráno vycházíme do horního C3, někdy označovaného jako C4. Hned na začátku musíme překonat asi dvacet metrů vysokou a téměř kolmou skálu, která je ovšem pěkně zajištěna fixy. Z horního tábora C3 ve výšce 6.300 m se již chodí na vrchol.

V posledním táboře jsme se už moc nevyspali a v půl čtvrté ráno jsme vyrazili na cestu k vrcholu. Jdeme po vrcholovém hřebeni, který je kompletně zasněžený. Počasí je ráno až neuvěřitelně pěkné a pohled na nedalekého Komunistu je úchvatný. Bohužel, po asi čtyřech hodinách chůze se kolem vrcholu objeví mrak a je vidět maximálně na pět metrů před sebe. Díky vyšlapané cestě z minulého dne však nemáme s orientací větší problém.

Asi po pěti a půl hodinách chůze se Pavel, i přes minimální viditelnost, jako první dostává na vrchol. Akim s Fredrikem to samé opakují asi o půl hodiny později. Následují vrcholové fotografování a gratulace a pak začínáme sestupovat.

Únava byla veliká, a i proto jsme dolů nijak nechvátali a šli raději opatrně. Zpět do C3 došel Pavel asi okolo jedenácté hodiny a Akim s Fredrikem o dvě hodiny později. Přespali jsme a druhý den sestoupili téměř za šera do base campu.

Po sestupu jsme se rozhodli, že na Komunistu nepůjdeme a využijeme jediný vrtulník letící před koncem sezony do civilizace. Důvodů bylo několik, ale tím hlavním byl Pavlův prst. Pochroumal si ho na Matterhornu, na kterém jsme byli kvů-

li aklimatizaci dva týdny před odletem do Pamíru. Pavel měl natržená šlachová poutka, a tak nemohl pořádně ani sevřít cepín. Po příjezdu do Čech jsme zjistili, že naše rozhodnutí bylo asi správné. Letos se na vrchol Pik Komunismy nikomu dostat nepodařilo a jeden ukrajinský mladík dokonce zahynul. Počasí a o dva týdny posunutá sezona byly zřejmě proti.

Po přeletu do Dušanbe jsme se i s ostatními Čechy, kteří s námi byli v Pamíru, věnovali poznávání místních památek. Prohlédli jsme si pevnosti v Chudžandu a Istaravšanu a chvíli jsme se potloukali po Fanských horách.

Více informací a video z výstupu najdete na našem webu www.horyzdalky.cz.

text	Akím a Pavel
foto	Martin Jáchym, Pavel Rozehnal, Fredrik Östman

52 let vyrábíme vybavení pro expedice a horolezce.

Odnímatelná kapuce kompatibilní s přilbou

Dvoucestný zip YKK

Prodloužený zadní díl

Kapsy kompatibilní s použitím sedacího úvazku a batohu

MOUNTAIN EQUIPMENT Lightline Jacket

Velmi teplá technická bunda, která Vás ochrání na vašich náročných horských výstupech.

Voděodolný materiál DRILITE LOFT | 296g peří 90/10 675+ | Hmotnost 760g

Cena 6.490 Kč

www.summit-trade.cz